

VĚDOMÍ, DUŠE A EGO

I zvířata (a také rostliny a ne jen ty) svým způsobem prožívají a vyzařují a přijímají energii své odpovídající kvality. Jsme si v tomto do jisté míry v principu podobní. Mají své kolektivní druhové energetické pole (vhodnější pojem mne nenapadá). Prostě řečeno - zvířata mají kolektivní duši. Každý druh svoji. Proto nemají (mimo jiné) individuální odpovědnost za své činy.

Zvířata mají kolektivní duši. V tomto se zásadně odlišujeme. Člověk má individuální duši. Každý svoji. Vytváří individuální zápis. Je individuálně odpovědný za své činy, za svůj vývoj. Ať si to vědomě připouští nebo to zatím ani netuší. Proč tomu tak je? Inu, vytvořili jsme si to tak za věky naší existence...

Naše duše je součástí společného Vědomí, Boha. Bůh je v nás, ale správnější je formulace, že my jsme v Bohu. Takže lze na duši pohlížet jako na jakousi virtuální individualitu, jen myšlenkovou formu.

Znamená to tedy, že náš zápis našich prožitků do Vědomí je vždy opatřen podpisem (duše) a jakýmsi časovým razítkem (z jakého života a kdy).

Je pro nás celkem snadné vybírat vlastní zápisy z tohoto života, neboť náš způsob myšlení vede k tomu, že máme trvale na "očích" brýle s filtrem, umožňující vidět jen naše zápisy z aktuálního života. Jen výjimečně máme na chvíli brýle nakřivo a pak zahlédneme i něco jiného. Dostaví se "vhled".

Ve Vědomí jsou vedle zápisů našich prožitků i všemožné obecné zápisy znalostí - informace obecné. Učení není nic jiného, než realizace vazeb na tyto obecně přístupné neindividuální zápisy. Jako kdybychom si každý vytvářeli individuální adresář, individuální seznam, co kde najdu v obecně přístupné knihovně. Ukazatelé (šipky) vedoucí k obecným informacím. Informace lze pak individuálně zpracovávat do individuálních prožitků.

Občas se nám podaří vyzvednout kus takového seznamu vytvořeného v životě minulém a pak je nám umožněno výrazně poskočit například v nějaké oblasti (věda, jazyky, hudba atd.).

S duší je svázáno naše ego. Ego je vlastně nevhodný způsob myšlení, preferující naše osobní zájmy. Ego jsou ony brýle s filtrem, který zajišťuje ne jen to, že vidíme jen svůj zápis z toho života, ale také to, že žijeme to, co žijeme. Že se ztotožňujeme s myšlenkami, které si připouštíme z nepřeberné přepestré nabídky, která nás trvale "obklopuje".

Rozpouštěním ega (nebo-li uspáváním ega) odkládáme falešné představy vlastní oddělenosti od Vědomí, filtr na brýlích se postupně zprůhledňuje, až takřka zaniká. Je to jen příměr, je to princip.

Pravda je stav bez ega, jak nám moudře zdůrazňoval pan Dr. Eduard Tomáš.

Odložením představ vlastní oddělenosti, usmáním ega, odkládáme brýle s filtrem a vidíme Pravdu v plné šíři, vidíme všechny své zápisy se všemi časovými razítky, vidíme všechny zápisy všech bytostí našeho druhu. Respektive - můžeme vidět, je-li to potřebné a je-li to vhodné. Jiné brýle s filtry jsou zde stále, ale o jejich sejmutí nebo nasazení rozhodujeme svobodně a odpovědně jen my.

Ego je uspané, ale může se probudit. Je to křehký stav.

Je-li naše ego uspané, lze mít pocit, že neexistuje, ale naše duše je zde stále a stále ke všem našim prožitkům připojuje podpis a časové razítko.

Pak tedy máme přístup ke všem zápisům (je-li to vhodné) a vytváříme dále svůj zápis individuální.

Možná to lze přirovnat k hotelovým klíčům. Hosté mají jen klíč od svého pokoje, kde mají uložené své věci, své zápisy a vzájemně si na pokoje bez souhlasu nemohou. Správce patra má ve službě klíč pasující k celému patru, ale použije ho jen výjimečně, když je to žádoucí (nutné) a šéf má univerzál pasující ke všem dveřím.

Vstoupíme-li do Vědomí, dostaneme na čas služby do ruky patrový univerzál...

Do Vědomí nám bylo dovoleno vstoupit, protože jsme splnili podmínku "Pravda je stav bez ega". Uspali jsme ego, nemáme žádné nevhodné sebepreferující myšlenky. Splynuli jsme s Vědomím, s Bohem. Karmický dluh byl smazán. (Podmíněně. Nyní není. Ale - lze totiž kdykoliv učinit "chybu"!)

Takže do dalšího života nevstupujeme s karmickým individuálním dluhem, neboť jsme čisti Bohem, s nímž jsme splynuli.

Karmický dluh, naše životy v jednom životním cyklu a Boha či Vědomí si tak trošku představuji jako dávný pokus se rtuť ve fyzice. Z veliké kapky rtuť jsme oddělili malou kapičku a zašmudlali jsme ji nánosem špíny z lavice. Prostě jsme ji v tom prachu vykoulili, vyváleli. Zamudlaná malá kapička rtuť se nechtěla spojit s velikou kapkou, dokud jsme její povrch neočistili. Rtuť se chová jinak, než ostatní kapaliny - nevybíhá jiným látkám vstříc, ale drží si svůj odstup. A proto je zašmudlaná kapička špinavá jen na povrchu, ale uvnitř čistá. A proto je zašmudlaná kapička díky tomu svému špinavému povrchu odpuzovaná od té původní mateřské veliké kapky, byť je s ní uvnitř totožná. Dokud se její povrch neočistí. Říkám "se neočistí", ale bylo to "dokud jsme ho neočistili". A pak najednou šup a v okamžiku splynou. A je to. Tak je to i s námi. Vydělíme se jako malá čistá kapička, ale vyválíme se, zamudláme se. Třeba výchovou, třeba svými činy, prostě jsme špinaví. Ale jen na povrchu. Vidíme kolem sebe ostatní kapičky, jsou stejně špinavé a tak nám ani nepřijde, že to není normální, že to není samo sebou. Tu velikou, z níž jsme povstali, tu nevidíme, páč je tuze moc velká. To tak bývá. Ale něco nás k ní přitahuje. Přitažlivost stejnorodého. I to tak bývá.

Ale, vždyť to dobře známe, tak proč to povídat. Toto víme. Nevíme, jak se čistí povrch kapiček. Honza Chlup od nás z devítky ji tenkrát čistil pijákem. Přišel na to sám. Každý na to musí přijít sám. A jak na to přijde a jak to provede, je tam, kde byl kdysi. Malá kapička se spojí s velkou. Na velké to není ani vidět, ale pro tu malou je to tedy něco! Ale zase tak moc ne. Vždyť přišla "jen" domů...

A pak opět vstupujeme do dalšího cyklu života.

Se stejnou svobodnou možností volby, jakou měli biblický Abel nebo Kain. Jít tak či tak. Se všemi důsledky odpovědnosti.

To, že "Bůh = Vědomí = náš společný zápis" znamená, že alfa a omegou našeho vývoje je pochopení, že Bůh je **společný zápis**, že **jsme všichni** v Bohu (ale mnohdy to nevíme), že se vzájemně oddělujeme svým způsobem myšlení, kterým se individualizujeme (tedy svými egy) a že cesta zpět vede přes empatii, otevírání se druhým (leč uváženě) a následným splynutím. Pochopením, že Bůh je v nás a následně, že my jsme v Bohu. **Všichni se vším.**

Nelze tedy přijít k Bohu jinak, než aktivním životem ve společnosti, s bližními, prostřednictvím zkušeností. Nelze přijít k Bohu v jeskyni, v klášterní izolaci, uchýlením se do dobrovolného vydělení ze společnosti. V samotě lze mnohé pochopit, mnohé vytvořit, ale prakticky nelze skrze samotu a v samotě dojít až **Tam**. A navíc - v samotě lze snáze zabloudit, sejít z cesty.

Pak lze odejít do samoty, pokud to bude naší službou, to ano. Ale většinou tomu tak není.

Co vše lze činiti pro prohlubování oné empatie, splyvání, uspávání ega?

To je tuze důležitá, ba zásadní otázka.

Chápejme toto jako α a ω naší duchovní cesty! Každého z nás.

Tuze důležitá otázka, na kterou nelze dát jednoznačnou obecnou odpověď. Snad jen několik rad či zkušeností. Jedno konstatování k začátku cesty a několik rad k završování oné "cesty".

Vše začíná probuzením touhy po vykročení na tuto cestu sebe poznání - bez touhy to nejde.

Vše končí uspáváním, rozpouštěním, ega.

Uspáváním ega se zmenšují a zvolna odpadávají naše závislosti. A naopak.

Uspáváním ega se prohlubuje naše citlivost. A naopak.

Uspáváním ega se více a více umíme vcítit do druhého. A naopak.

Uspáváním ega přestáváme druhé soudit a hodnotit a více "jen pozorujeme". A naopak.

Uspáváním ega jsme citlivější a otevřenější, činíme více "vědomě" než automaticky. A naopak.

Uspáváním ega se více a více blížíme Bohu, lásce univerzální a prožíváme ji. A naopak.

Uspáváním ega se mění způsob našeho nazírání na svět, obsah "našich" myšlenek, naše myšlení.

Uspáváním ega jsme citlivější k odhalování jeho projevů tam, kde ještě nespí.
A objevujeme ho mnohdy tam, kde jsme ho ani dříve netušili, nečekali.

Kde třeba?

Když nám třeba někdo sdělí něco moudrého a nás se dotkne, proč nám to říká - "vždyť to přeci víme, nejsme přeci blbí".

Když se těšíme na někoho, s kým jsme rádi a on se omluví, že nemůže přijet a my mu to vyčteme.

Když uděláme chybu a někdo nás na ni upozorní a nás to rozhodí, protože jsme experti a ti nechybují.

Když někomu věnujeme los a on na něj vyhraje a nás to pak mrzí.

Když se těšíme třeba na kafe a protože zrovna nejde elektřina, nedá se uvařit a nás to otráví.

Když nás rozčílí pokladní v prodejně a pak to schytají děti.

Když nás rozčílí děti a pak to schytá manželka.

Když nás rozčílí manželka.

Když rádi chystáme něco a těšíme, jak nám pak mnozí budou říkat, jak jsme dobří.

Když sdělujeme něco a nejde nám ani tak o vlastní informaci jako o to, že ji sdělujeme my nebo že v ní hrajeme pozoruhodnou roli.

Když pozorujeme lehký rozlad z toho, že druhý je "také tak daleko" jako my (nebo ještě "dále").

A také, když se třeba zajímáme, co s námi bude po ukončení jednoho velkého cyklu Života, jak budeme pokračovat v cyklu Života dalším a zda se nám vyplatí do Vědomí vstoupit a cyklus završit.

A také, když řekneme, že tenhle text bychom my dokázali napsat daleko lépe, protože toho víme víc.

Víte víc! Jo?!

Tak si to teda napište sami!

Já tady vůbec nemusím být...

A rozhodně ne s vámi, chytrolíni egouškovatý...

Tak...